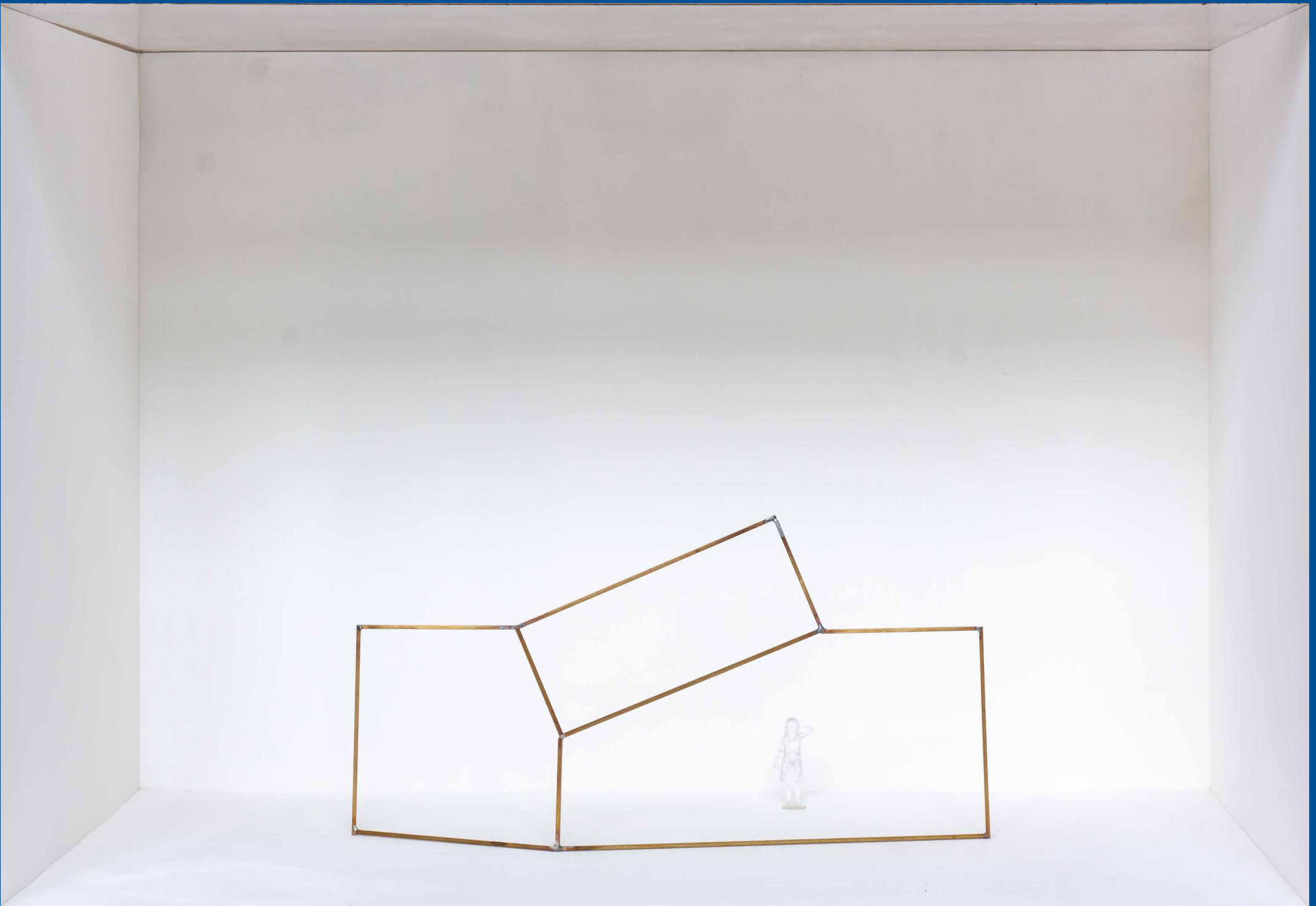




**LACUNE
PROEVEN**

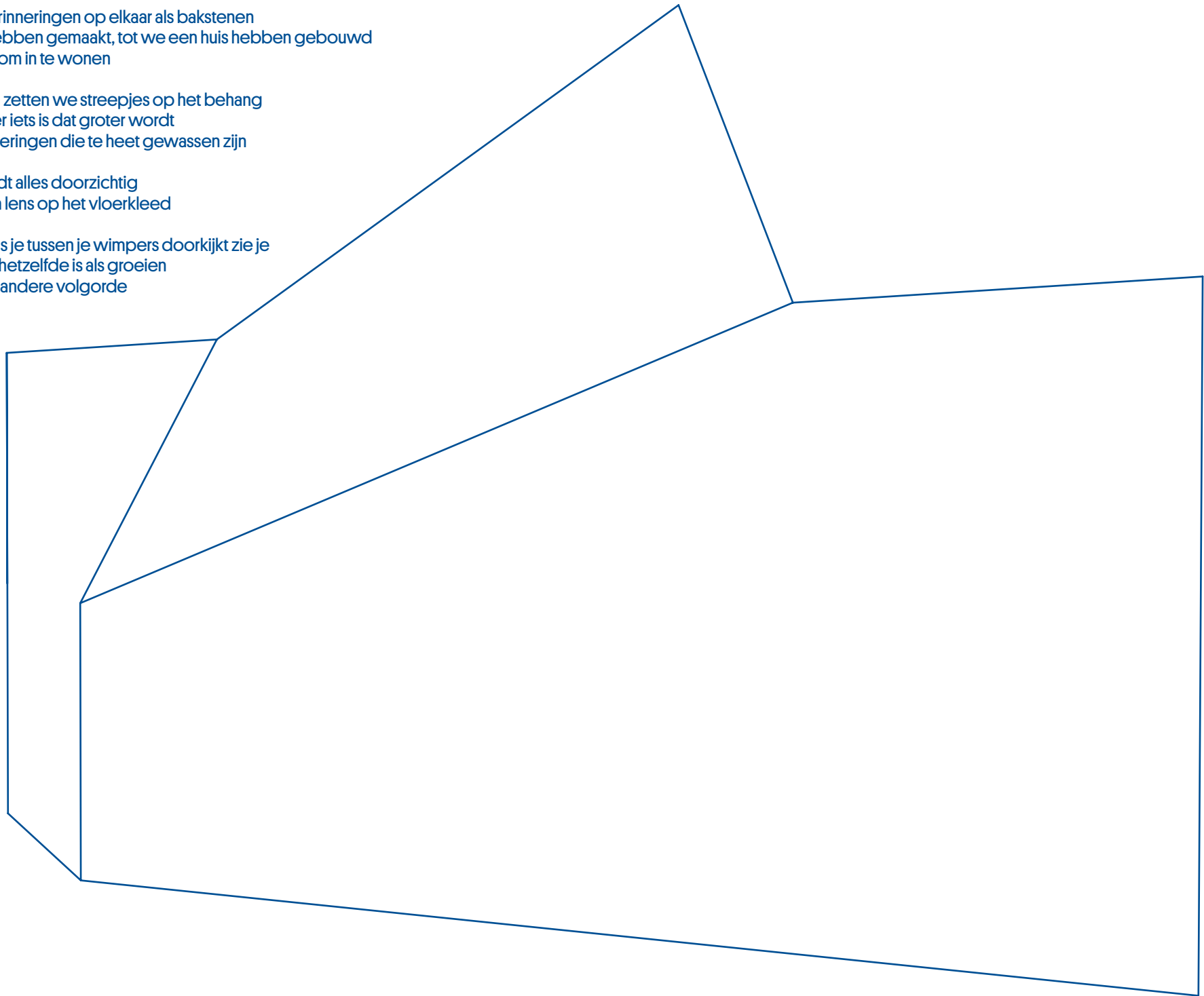


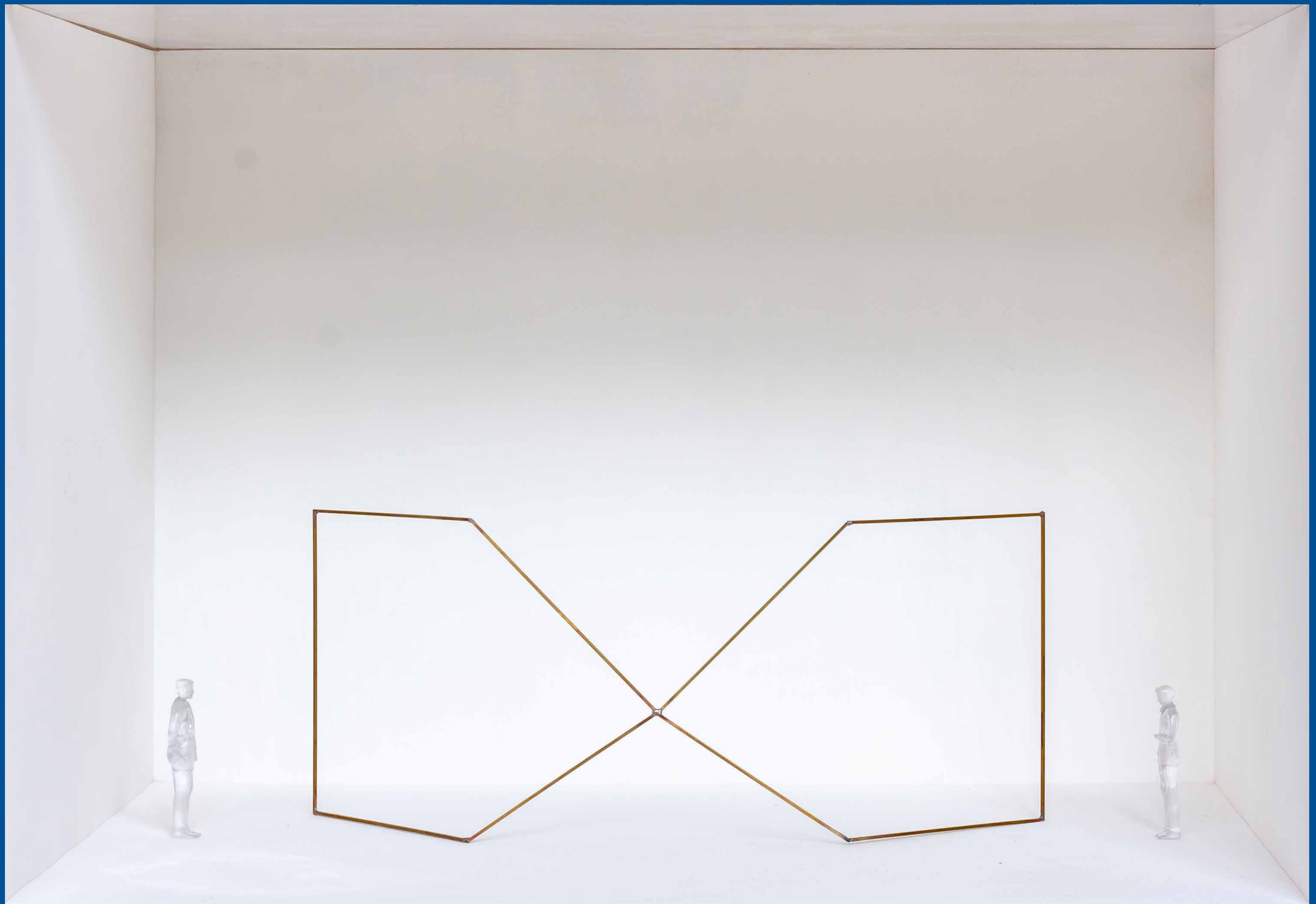
we stapelen herinneringen op elkaar als bakstenen
tot we muren hebben gemaakt, tot we een huis hebben gebouwd
stevig genoeg om in te wonen

eenmaal binnen zetten we streepjes op het behang
om te kijken of er iets is dat groter wordt
of krimpt: herinneringen die te heet gewassen zijn

uiteindelijk wordt alles doorzichtig
als een gevallen lens op het vloerkleed

het geeft niet, als je tussen je wimpers doorkijkt zie je
dat verdwijnen hetzelfde is als groeien
maar dan in een andere volgorde





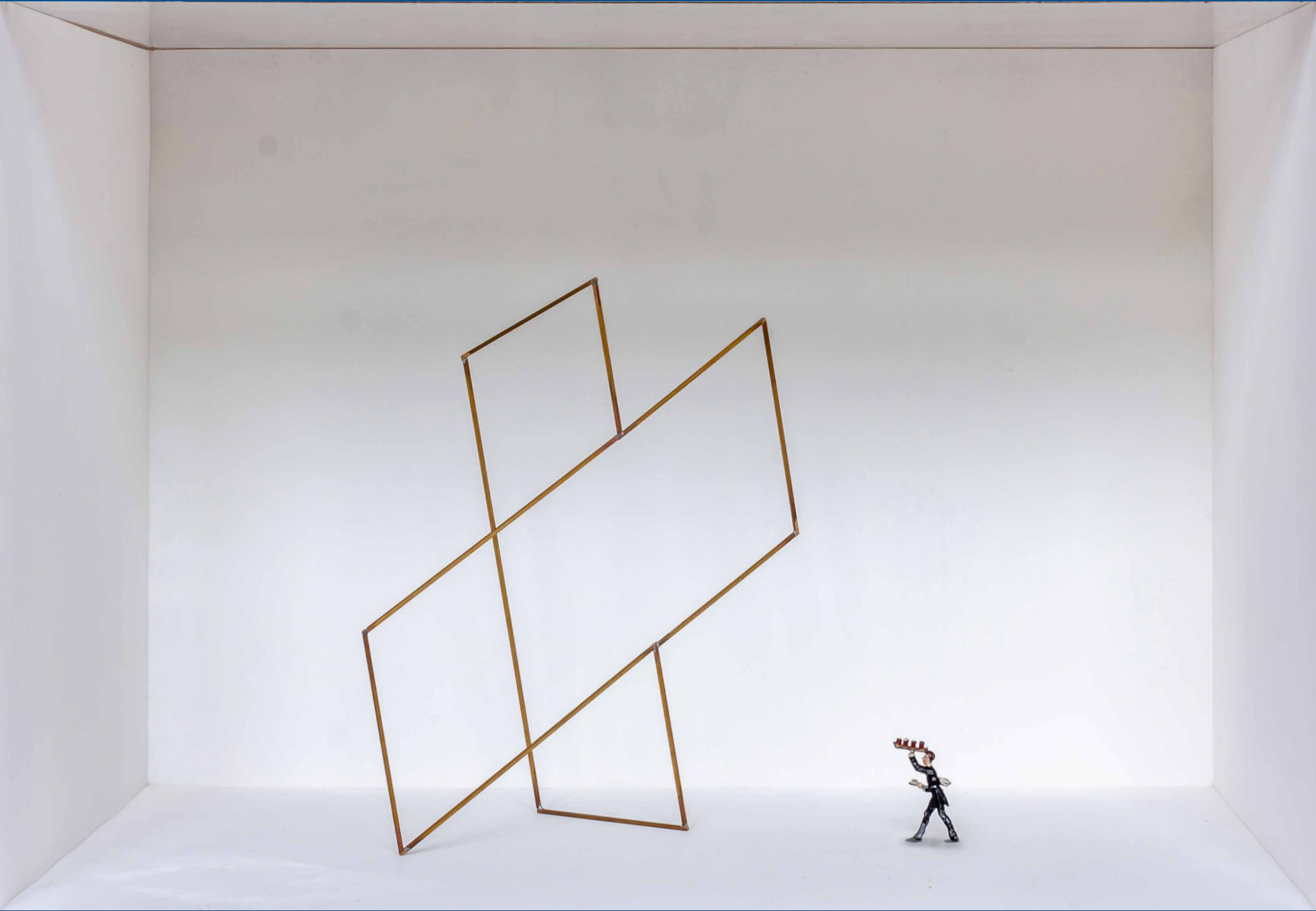


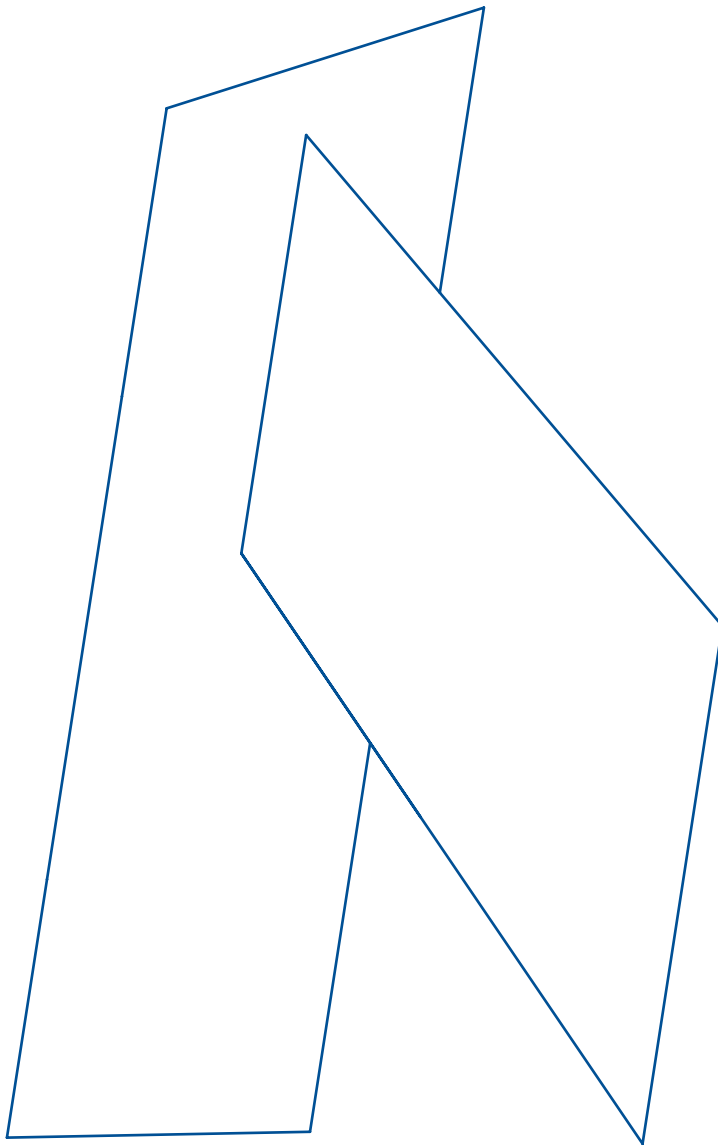
het is niet te laat om je iets groots voor te stellen:

je kunt de top van je wijsvinger achter de horizon haken
en eraan trekken, je kunt het uitzicht langzaam dichterbij halen
net zo lang tot je vinger trilt, tot de horizon bijna knapt

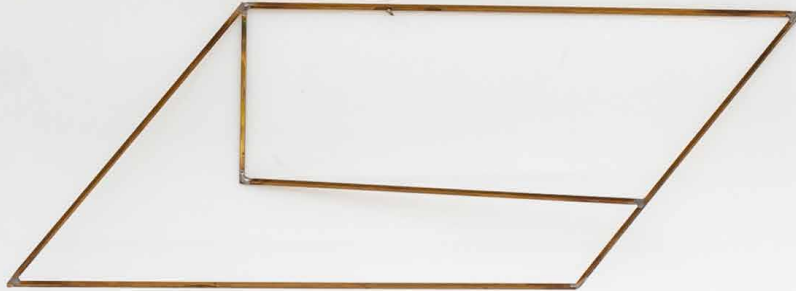
je kunt tegen vreemden zeggen: zie je wel
er is nog zoveel toekomst over

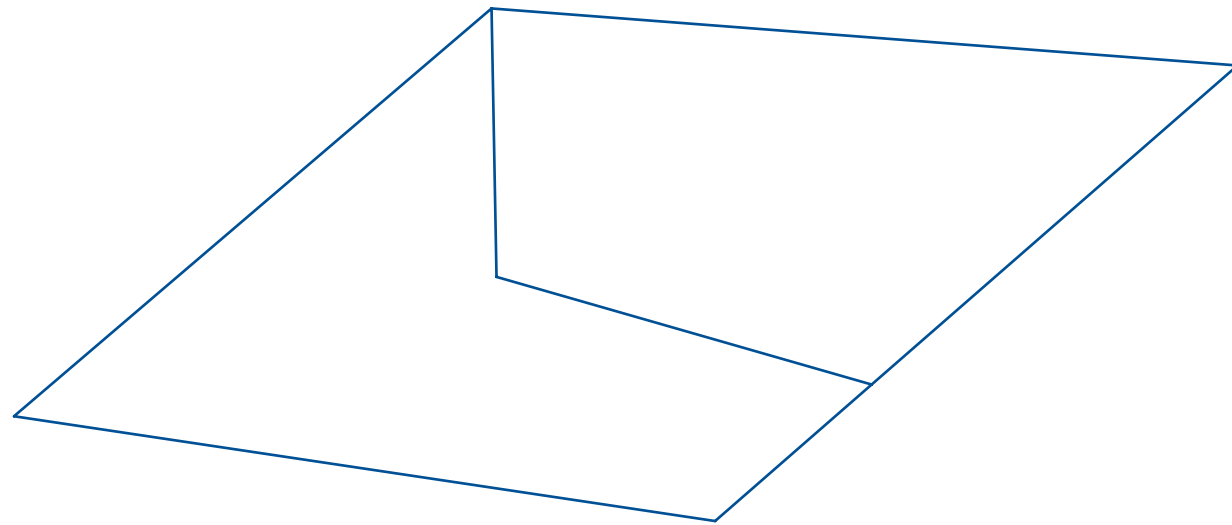
je kunt naar sterren kijken die al zijn vergaan
hopen dat er iemand terugkijkt
je vervolgens nog iets groters voorstellen





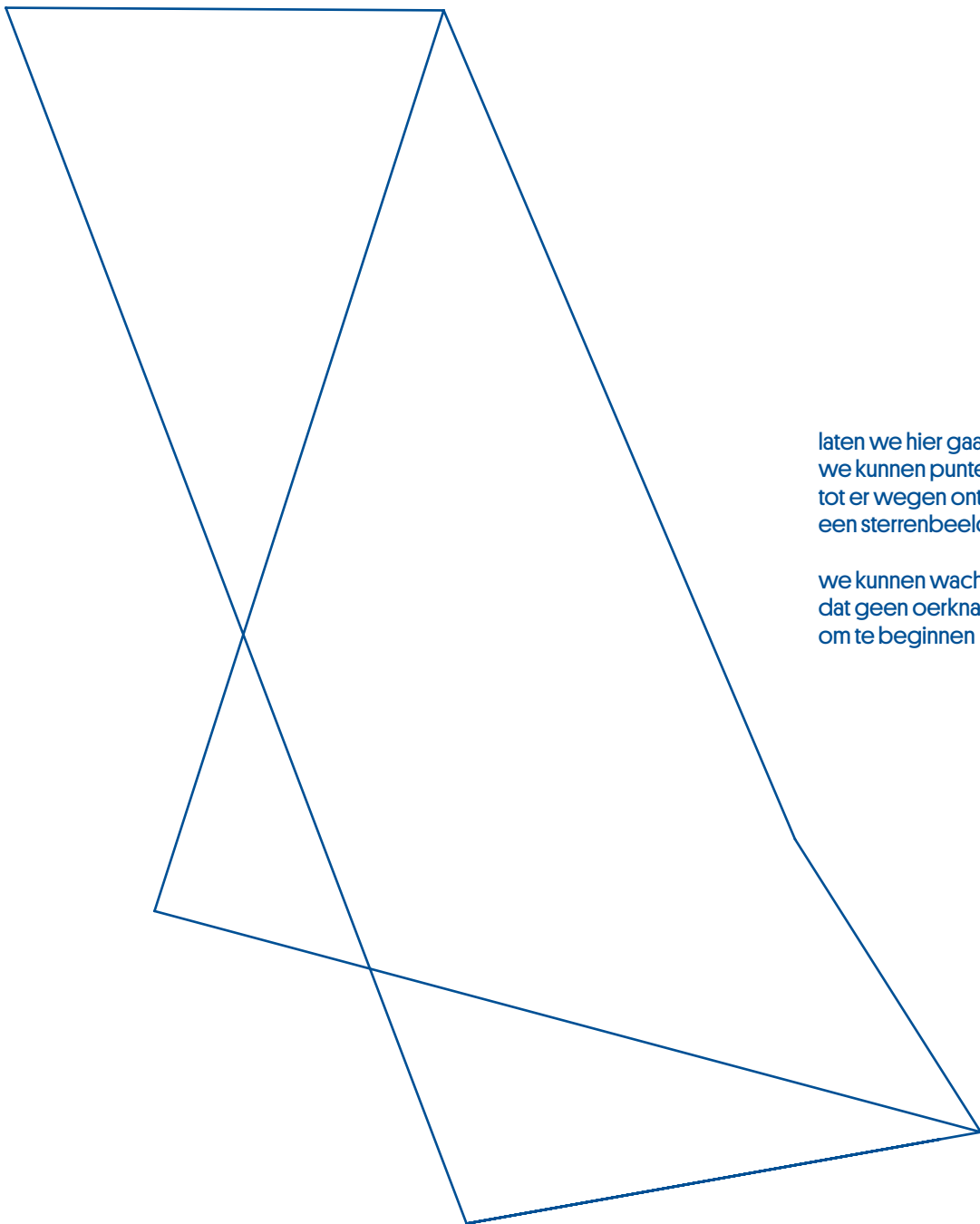
tussen flatgebouwen en rotsblokken kunnen we zoeken naar een hemel
of anders iets dat zacht genoeg is om daarop te lijken
ergens moet een rand zijn waar we af kunnen vallen
maar je zegt: wees niet bang, meer nog dan zwaartekracht
houdt het idee ervan dingen op zijn plek
en anders kunnen we altijd nog breken
zoals glowsticks dat doen:
in kleur





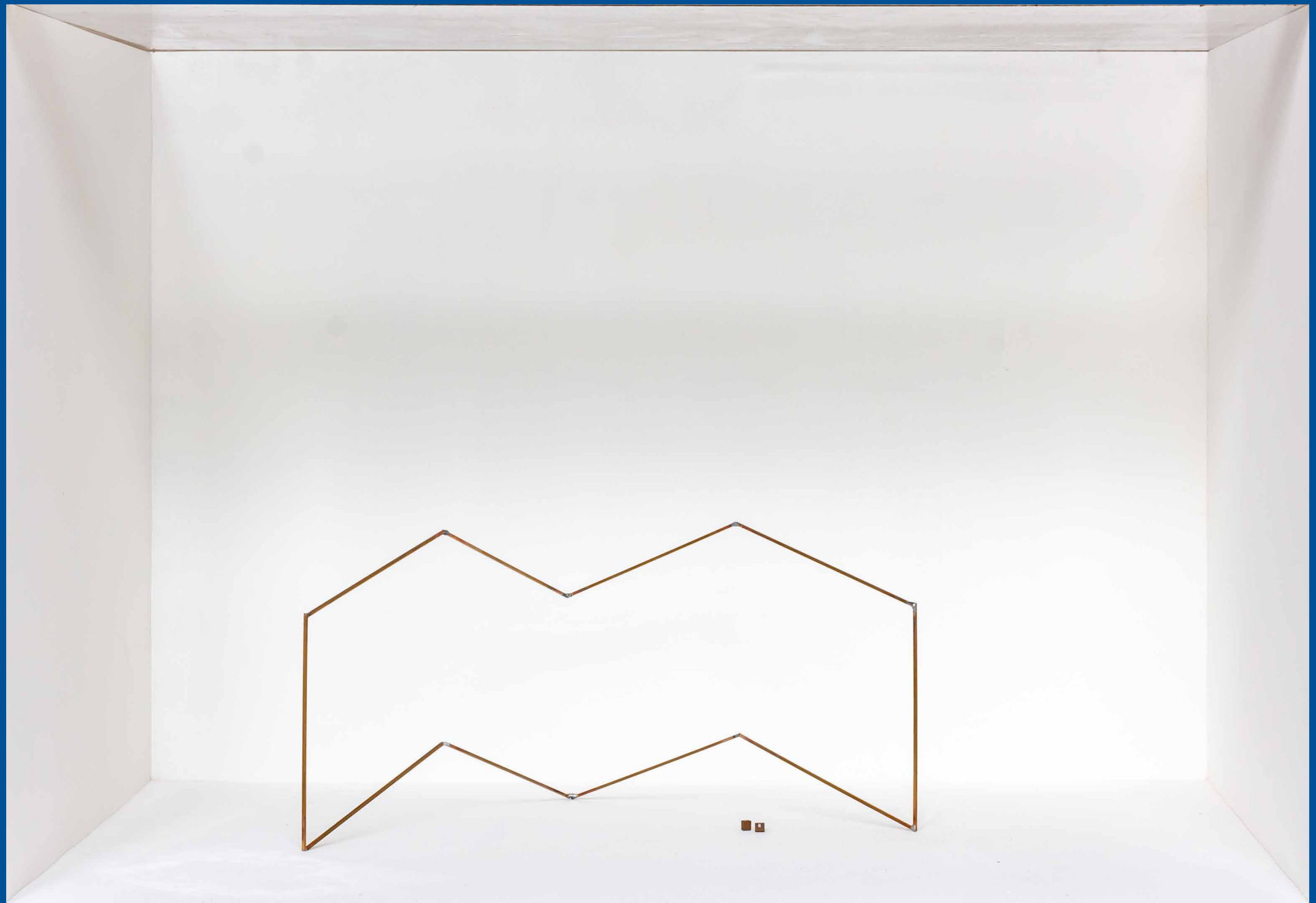
ik wil blauwe luchten vinden op plekken waar ik het niet had verwacht
ik wil ramen in muren slaan, ik wil iets dat ik open kan maken
om daarmee iets anders te onderbreken

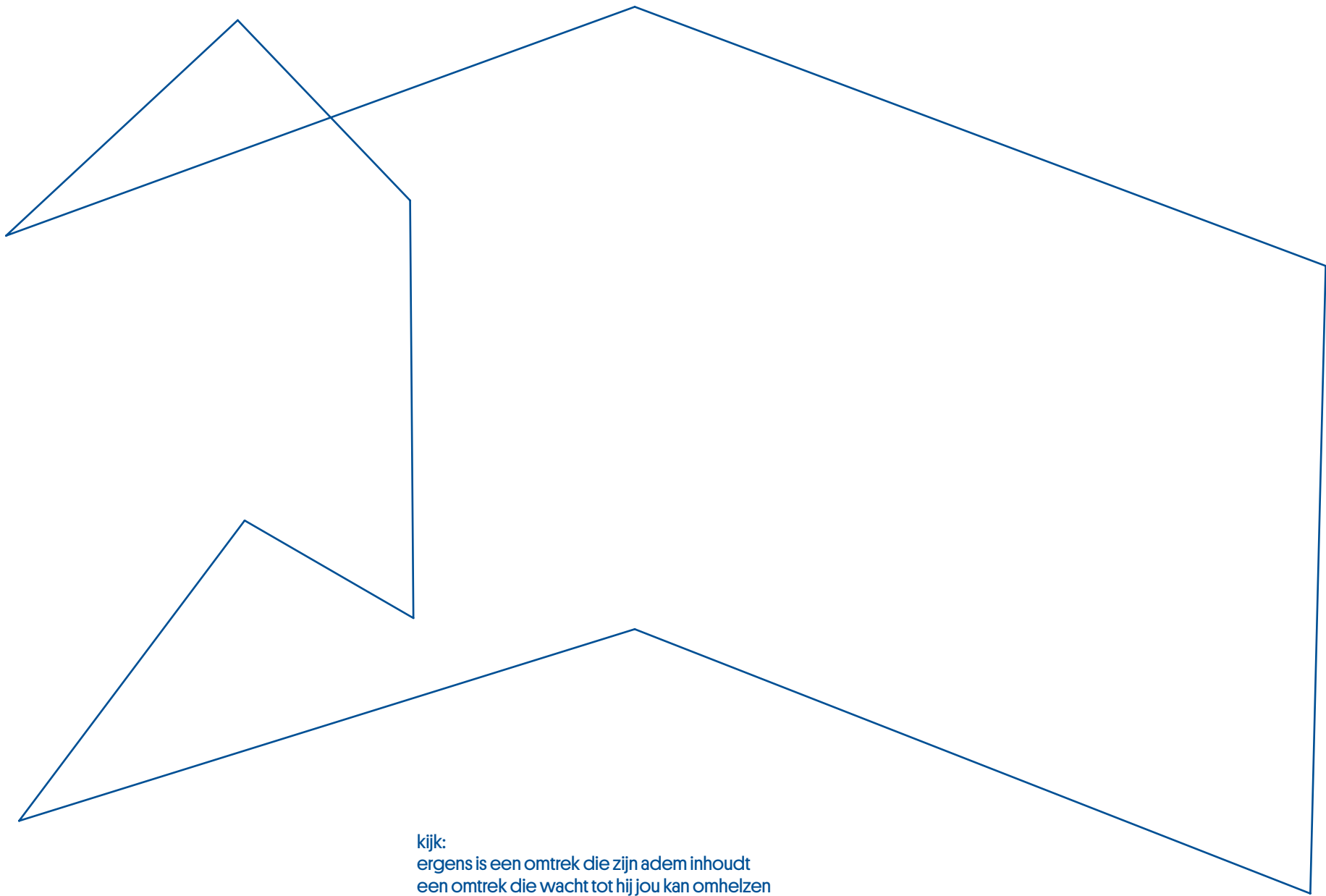




laten we hier gaan zitten
we kunnen punten aan elkaar te rijgen
tot er wegen ontstaan
een sterrenbeeld

we kunnen wachten op iets
dat geen oerknal nodig heeft
om te beginnen





kijk:
ergens is een omtrek die zijn adem inhoudt
een omtrek die wacht tot hij jou kan omhelzen
tot hij zijn lijnen om je silhouet heen kan leggen
voorzichtig, alsof hij je warm wil houden

LACUNE PROEVEN

Deze uitgave bestaat uit een 12 tal schaalmodellen van Coen Vernooij, door hem gefotografeerd in een maquetteachtige ruimte.

Bij de modellen heeft hij attributen toegevoegd die een indruk geven van de grootte wanneer ze ook werkelijk uitgevoerd zouden worden. Bovendien lijken deze attributen een hint te geven naar de betekenis van de ontwerpen.

De steeds tegenover elkaar liggend pagina's laten op de ene pagina het schaalmodel in de ruimte zien terwijl op de andere pagina een 3D tekening staat, die een ander gezichtspunt geeft van dit schaalmodel. Coen vroeg Merel van Slobbe te reageren met een tekst, geïnspireerd op het beeld.

LACUNE PROEVEN, geeft een opstap naar de betekenisverlening van het werk van Coen Vernooij, zonder dat het raadsel geheel wordt prijsgegeven.

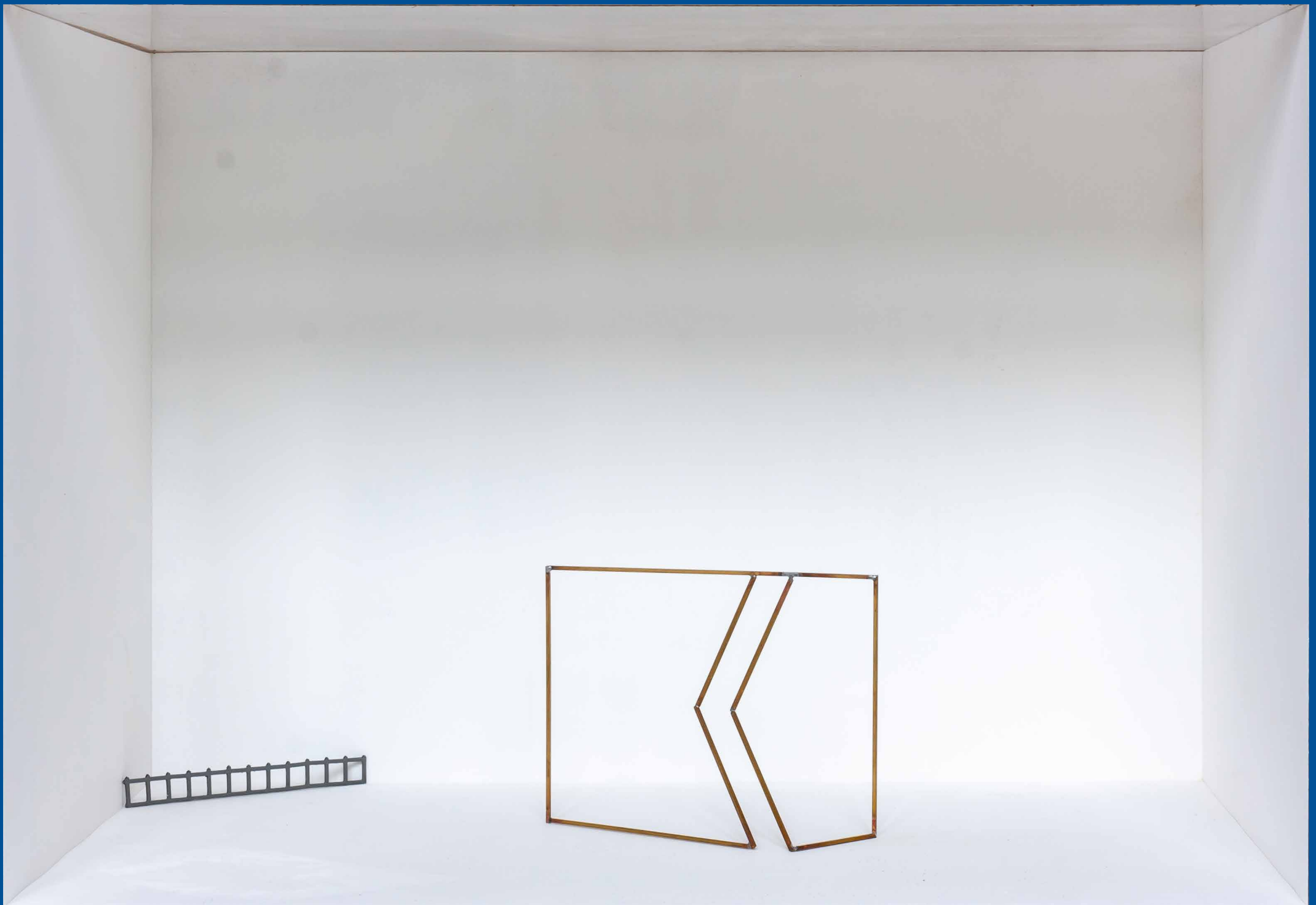
Concept, Fotografie en 3D modellen COEN VERNOOIJ
www.coenvernooij.nl

Ontwerp publicatie SSSSSST
www.sssss.st

Tekst MEREL VAN SLOBBE
www.merelvanslobbe.nl
Merel van Slobbe wordt begeleid door De Nieuwe Oost | Wintertuin

ISBN 978-90-821099-5-5

Oplage 500

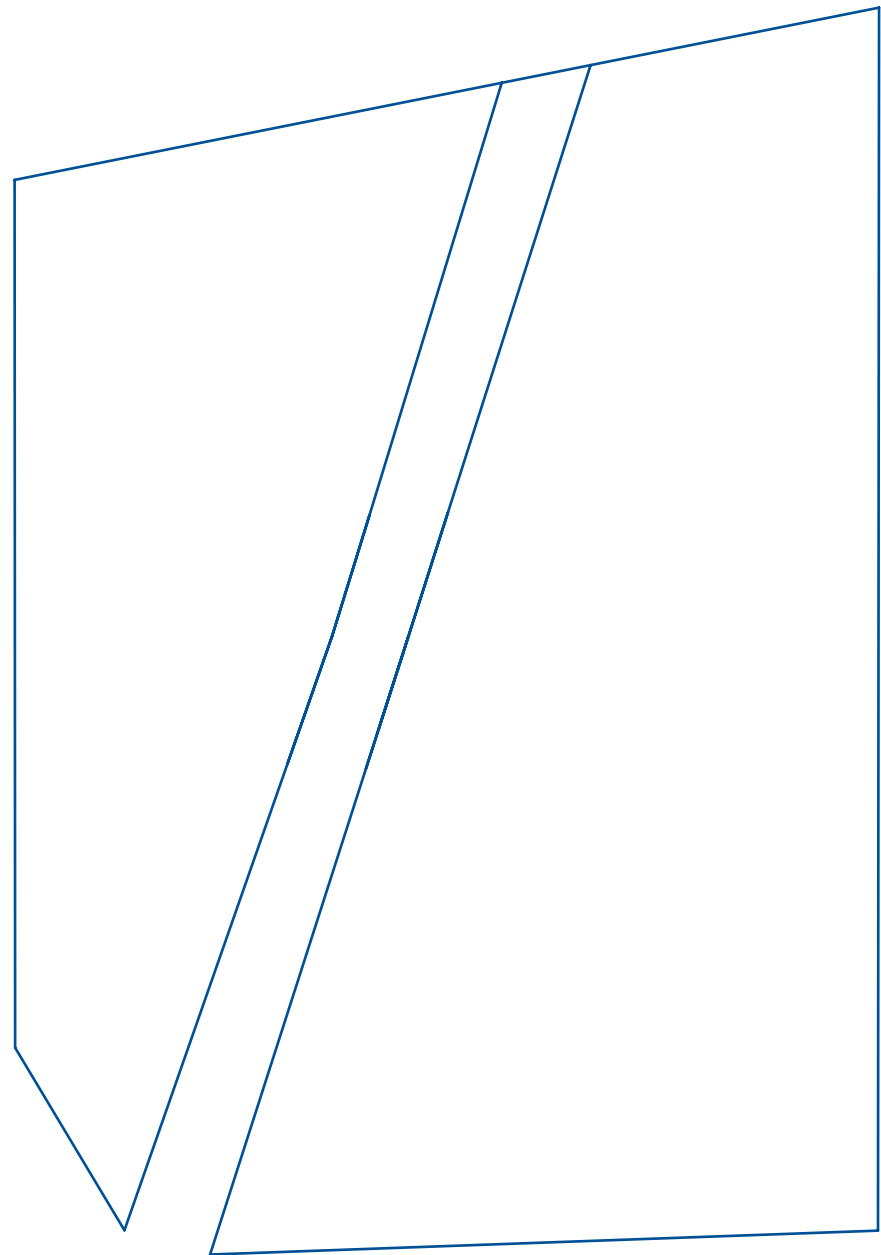


dit is hoe je een hek bouwt:
spaar lijnen op en plak ze aan elkaar met secondelijm
druk ze aan, net zo lang tot alles vast zit
zet het voor je neer, kijk ernaar
nu heb je een hek

tel vervolgens hoeveel lucht er nog over is
hoeveel hoeken je nog om kunt gaan

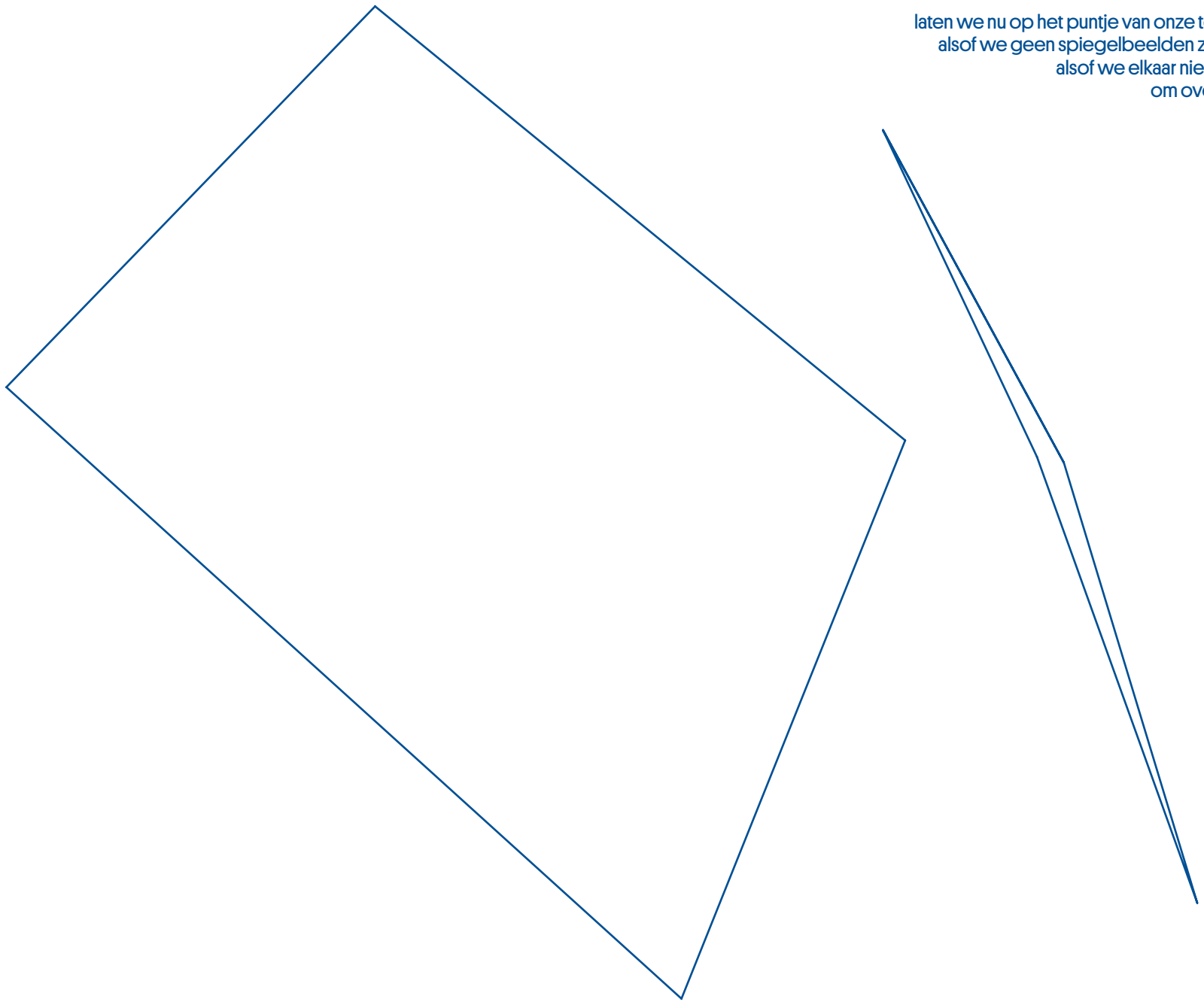
verzamel plekken waar het prikkeldraad kapot is geknipt
plekken waar het hout zacht genoeg is
waar de spijkers los zitten

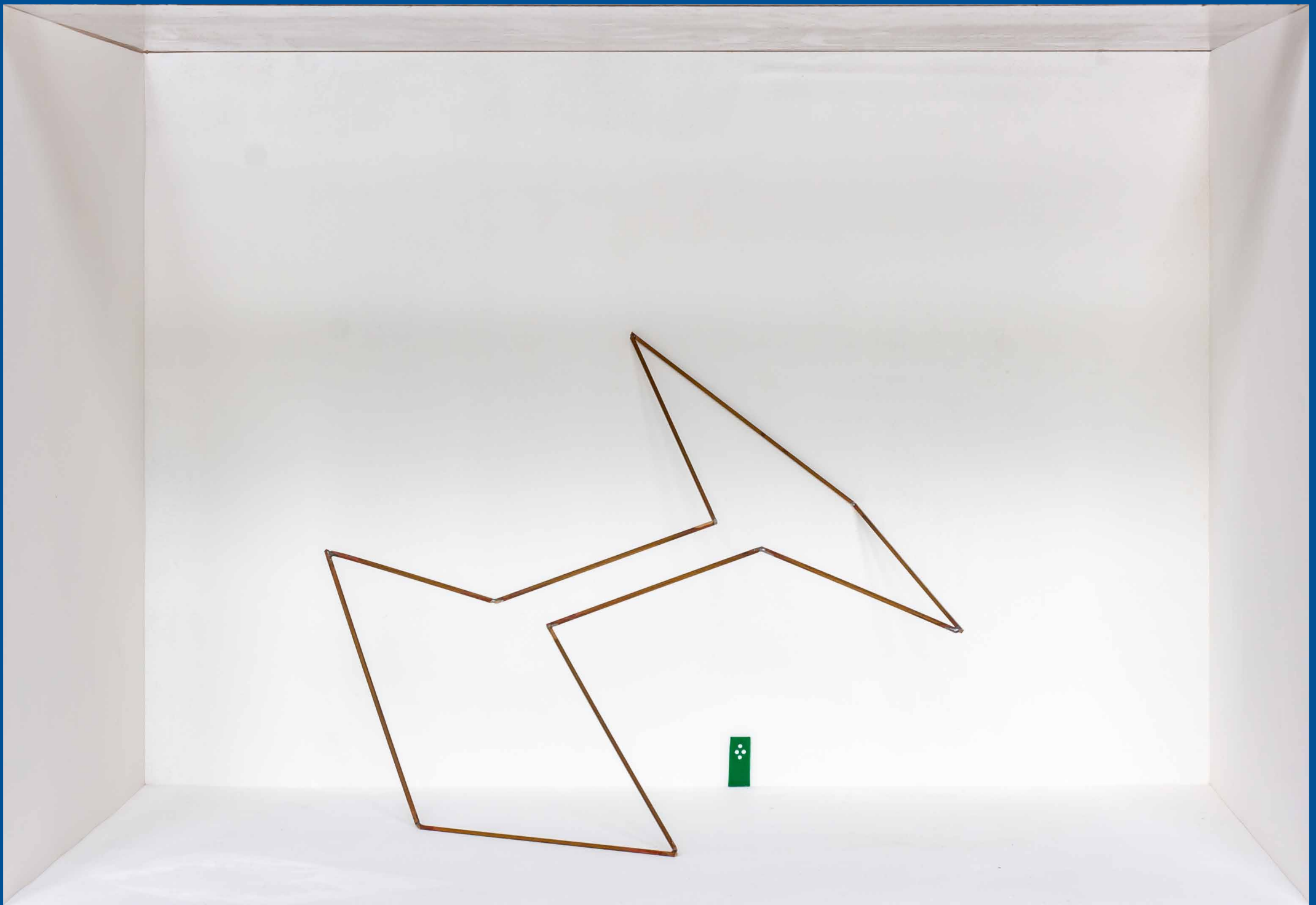
verzamel openingen

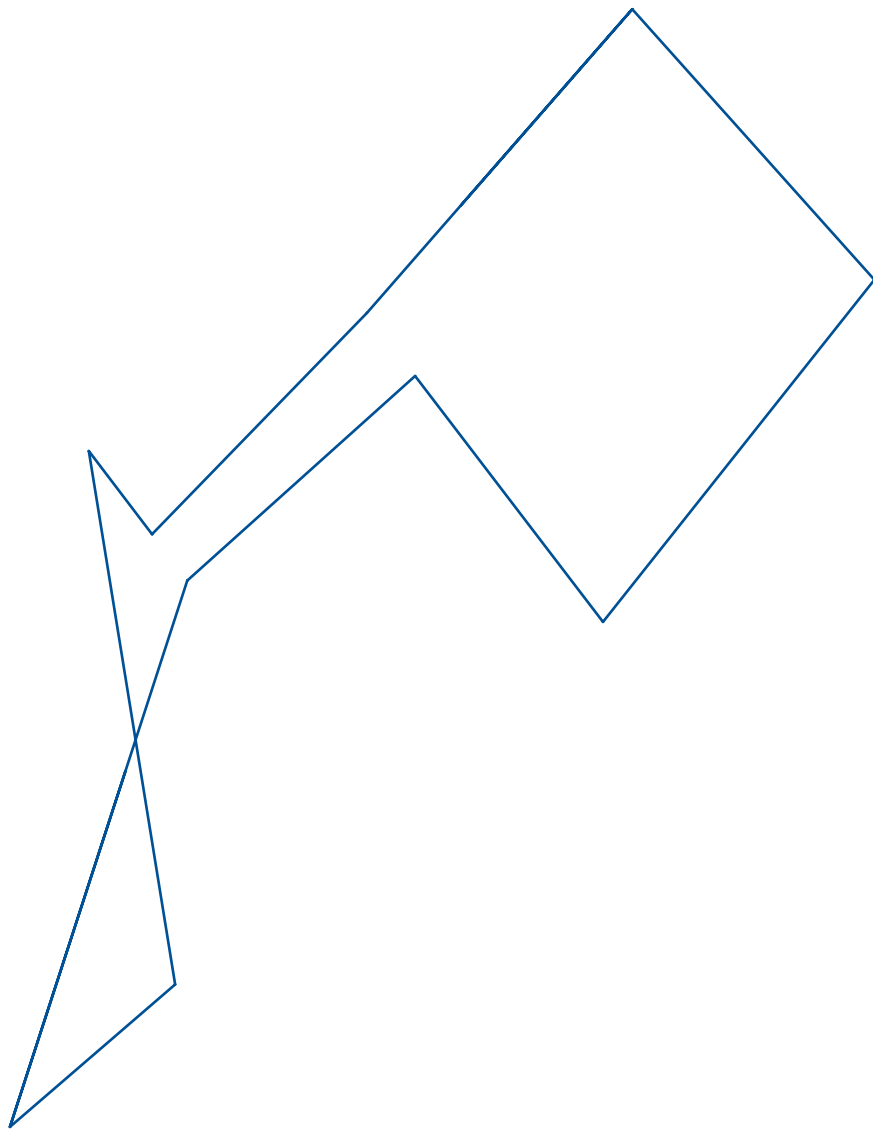




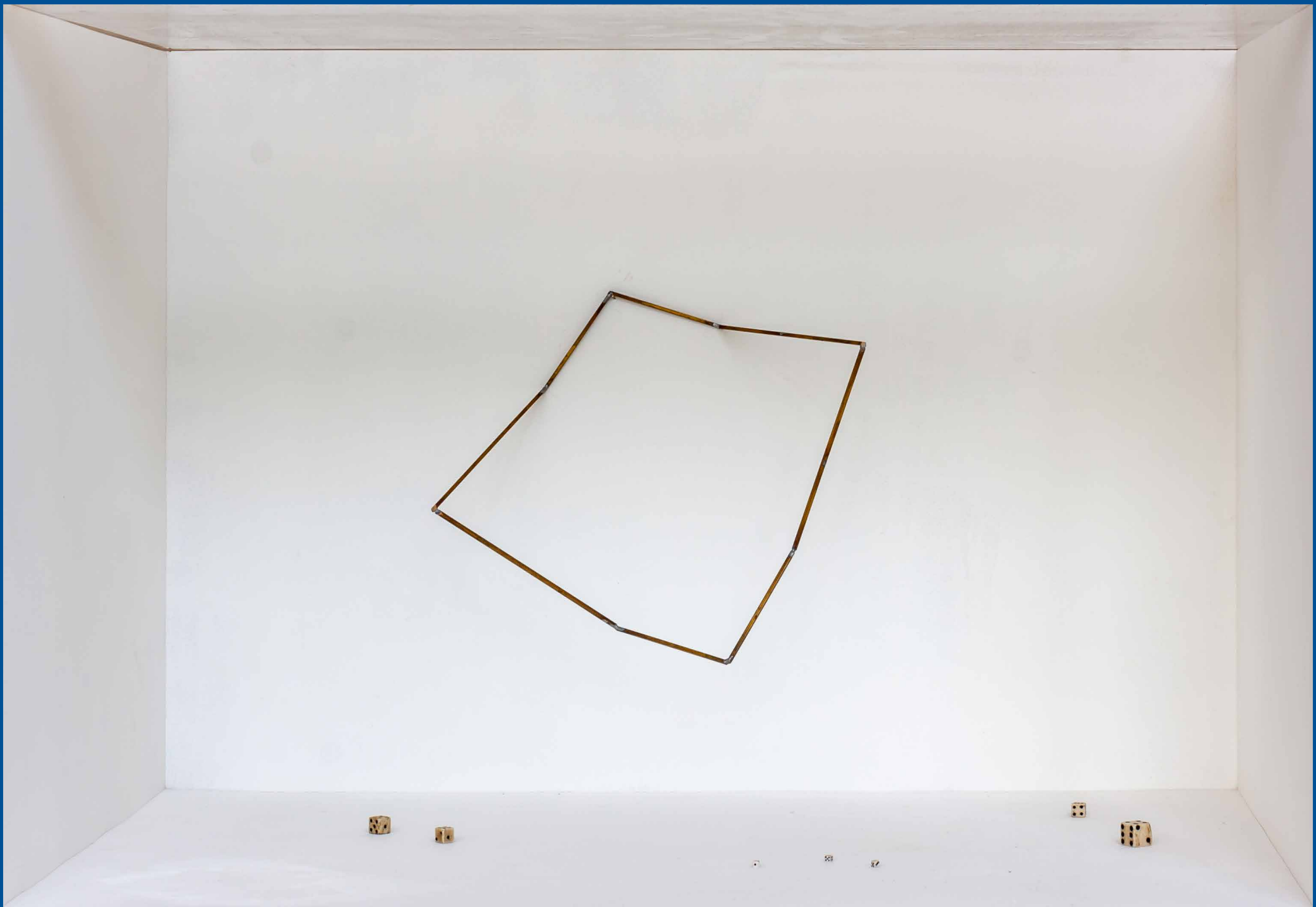
laten we nu op het puntje van onze tenen gaan staan
alsof we geen spiegelbeelden zijn maar dansers
alsof we elkaar niet nodig hebben
om overeind te blijven
voor altijd bijna
in balans



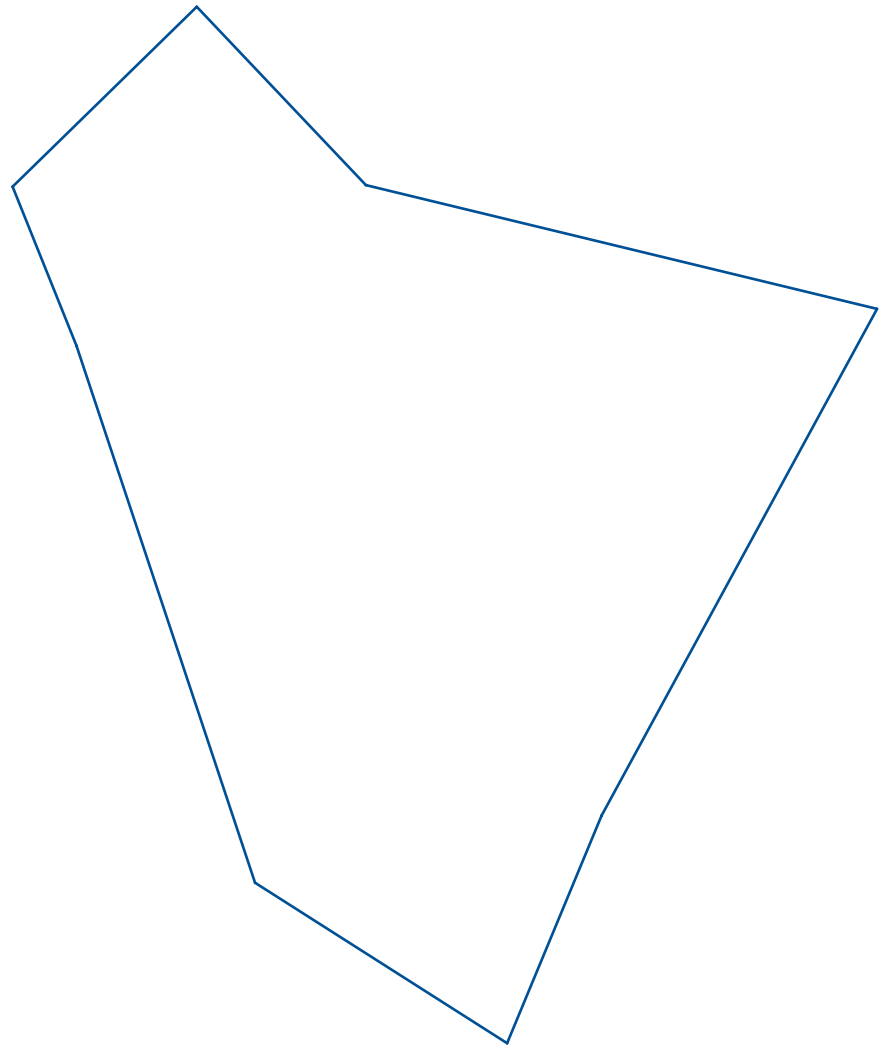




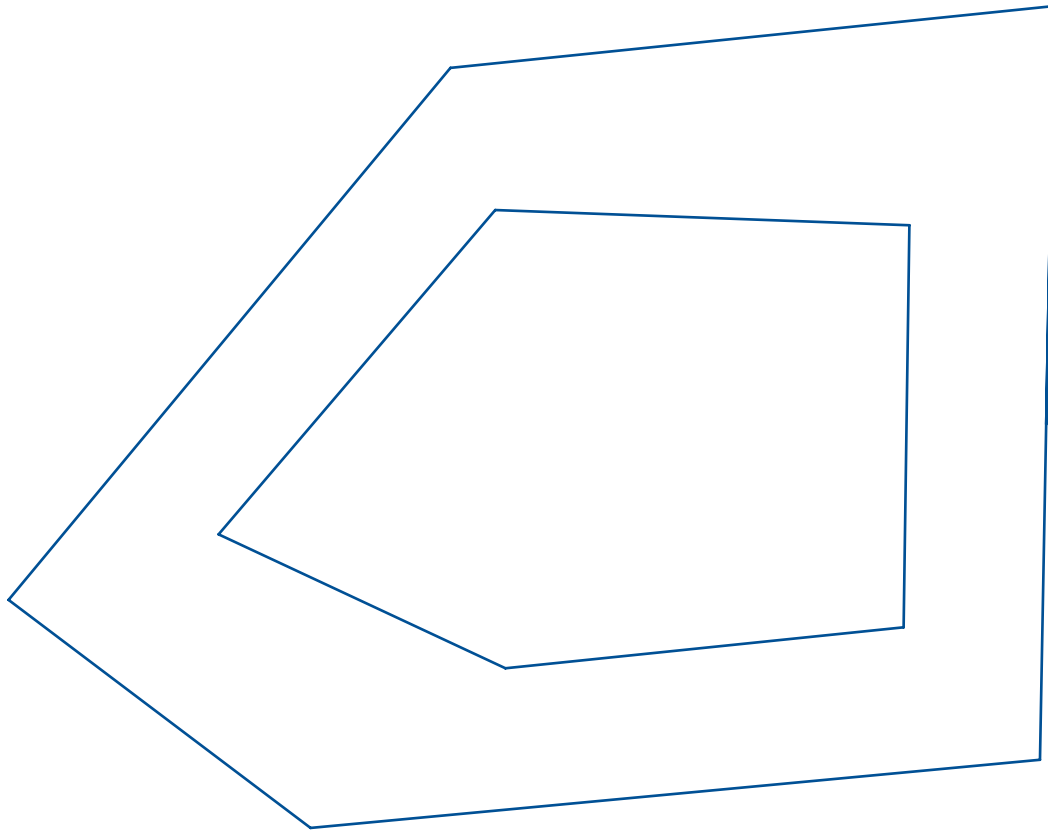
en kijk: er is nog zoveel om aan te ontsnappen
zelfs de hemel heeft een nooduitgang



nooit eerder waren we zo onwaarschijnlijk

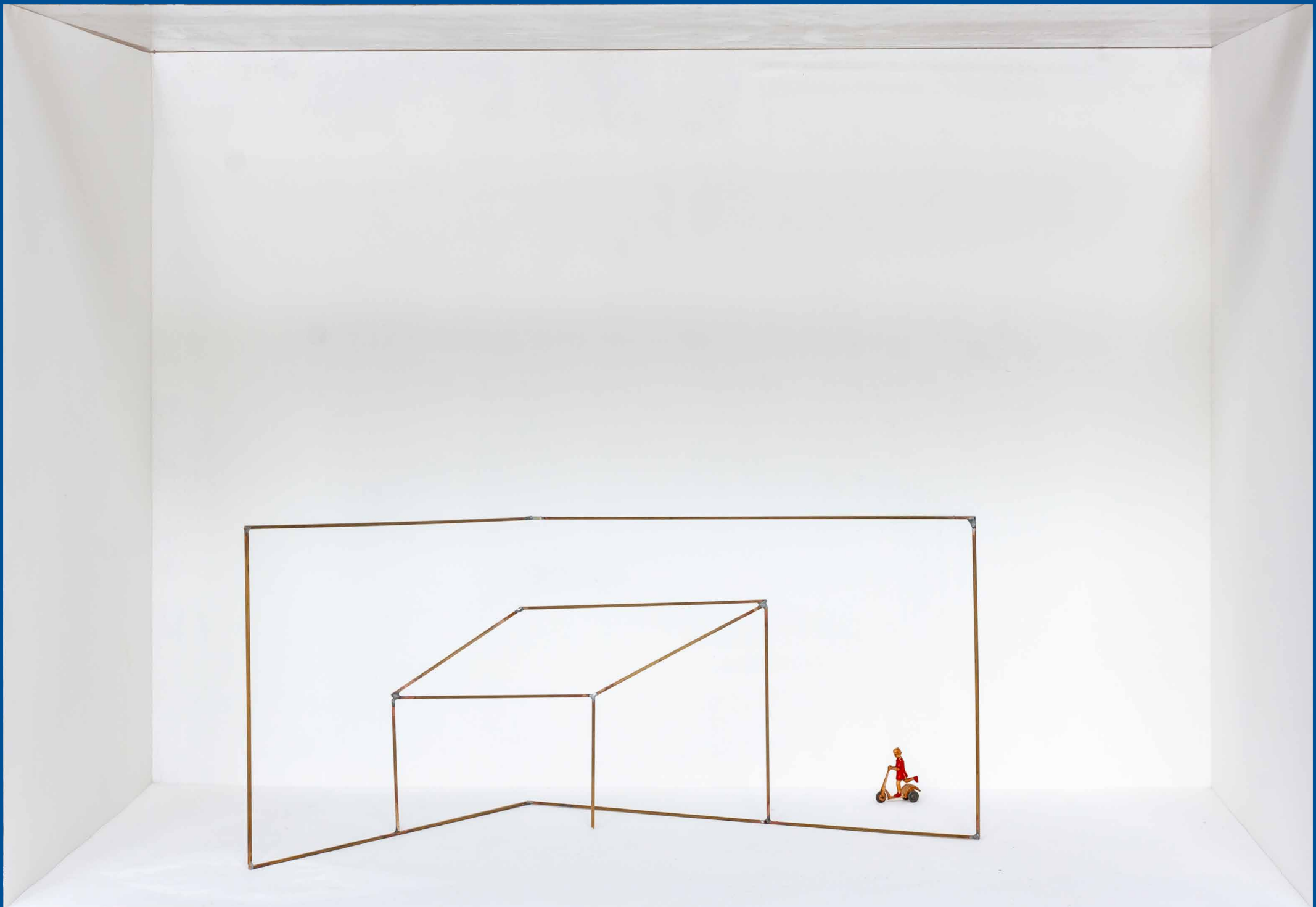




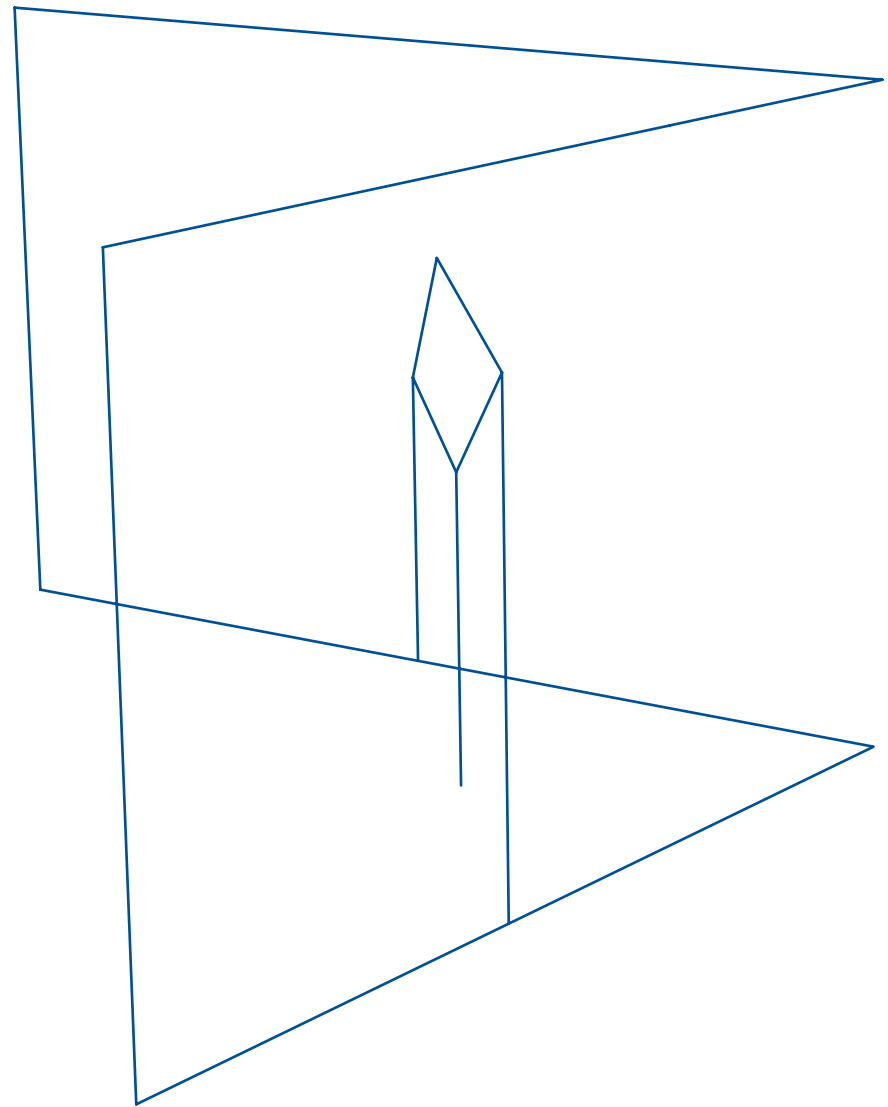


we klimmen hoger en hoger
net zo lang tot alle kleuren opraken
tot we bijna ergens zijn
zo hoog dat we eeuwige sneeuw kunnen verzamelen
om het in een leeg flesje mineraalwater te bewaren
en als we weer beneden zijn, zal het warm genoeg zijn
om op te drinken, maar we blijven nog even hier:
maken van dit moment een panoramapunt

we vouwen ons lichaam om dit uitzicht heen
en kijken hoe de poolster langzaam van positie verandert



nog even wonen we in dit huis
we zullen dwars door het dak heen groeien
we zullen de muren vergeten
en een witregel begraven
in de tuin



PROEVEN LACUNE

COEN VERNOOIJ
MET TEKSTEN VAN MEREL VAN SLOBBE

